

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
К-По₂ бр.45/2010

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 28.03.2011. године

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на данашњи главни претрес приступили:

- заменик тужиоца за ратне злочине Небојша Марковић,
- окривљени Зоран Вукшић, Слободан Стригић, Бранко Хрњак, Велимир Бертић,
- браниоци: адв. Ивана Томовић, адв.Павле Литричин, који замењује браниоца Милоша Палигорића, адв.Бјелетић Радмила и адв.Илија Гостовић, и
- сведок Ана Барић, чије ће испитивање ићи преко видео конференцијске везе са Жупанијским судом у Осијеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, да ли се чујемо?

Истражни судија МАРИО КОВАЧ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је судија Ковач?

ИСТРАЖНИ СУДИЈА: Истражни судија Марио Ковач на вези.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок Ана Барић, да ли је приступила?

Истражни судија МАРИО КОВАЧ: Свједок Ана Барић приступила је, провјерио сам идентитет, особна исказница Полицијске постаје Бели Манастир 20.10.2003. издана, број 100861335.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чија је истоветност утврђена. Онда ћемо почети са испитивањем овог сведока.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се данашњи главни претрес ОДРЖИ.

Претрес је јаван.

ИСПИТИВАЊЕ СВЕДОКА

СВЕДОК АНА БАРИЋ

Истражни судија МАРИО КОВАЧ: Да је позовем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, ако би могли да је позовете. Хвала Вам.

Истражни судија МАРИО КОВАЧ: Ево одмах. Госпођа је старија па мало се теже креће. Ево свједокиња је приступила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан госпођо Барић, чујемо се?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Добар дан, чујемо се. Чује се, добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало ближе микрофону да би могли и ми да Вас чујемо овде. Хвала. Госпођо Барић, Ви сте овде позвани у својству сведока.

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво ћемо узети Ваше личне податке, Ана Барић од оца Игњата, је ли тако?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени сте када и где?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: 17.06.1933. у Осијеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Осијеку. По занимању сте?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Умировљеница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Умировљеница, са пребивалиштем, где живите?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: У Белом Манастиру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адреса, је ли то Краља Звонимира 8?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Краља Звонимира 8.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Овде се води кривични поступак против четири лица, ја ћу Вам рећи њихова имена Зоран Вукшић, Слободан Стригић, Бранко Хрњак и Велимир Бертић, да ли познајете ова лица, да ли сте с њима у сродству или у завади?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Једино познајем Зорана Вукшића и Бертића Велимира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте с њима у завади или не?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте. Добро. Ја ћу Вам сада рећи, Ви сте овде у својству сведока, дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, исто тако не морате да одговарате на питања која Вас односно неког Вашег блиског сродника може довести до тешке срамоте односно кривичног гоњења, то Вам је јасно?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде постоји заклетва, ја ћу Вам изрећи заклетву Ви понављајте само за мном, је ли у реду?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заклињем се.

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу пред судом.

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Да ћу пред судом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од онога што ми је познато.

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: И да ништа од онога што ми није познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, што ми је познато.

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Што ми је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу прећутати.

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као што сам Вам рекао, ова четири лица која сам мало пре, Зоран Вукшић, Слободан Стригић, Бранко Хрњак и Велимир Бертић води се поступак, подигнута је оптужница због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Међу радњама које се стављају окривљенима су и радње убиство више цивилних лица, затим повређивање телесног интегритета, мере застрашивања, а за период који се десио у времену од августа 1991. године па до краја исте године. Међу радњама које су стављена за извршење овог кривичног дела Зорану Вукшићу стављена је и радња убиство Адама Барића дана 10.10.1991. године. Ви сте овде позвани као сведок, сад сте се заклели па изнесите оно што Вам је познато у вези тог догађаја где сте били, ко је дошао по вас? Ви сте већ дали два исказа, један сте дали у Жупанијском суду у Осиеку 04.03. само не знам које године, да ли се сећате које године је било то?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Не знам. Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И други пут сте дали исказ пред нашим судом 24.02.2010. године, је ли тако?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Да, у Београду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Београду, па сад изнесите како се то десило, а касније ћемо Вам поставити питања. Изволите.

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Па то се десило овако, првенствено кад је Барања пала онда су нам кућу сву испуцали и тромблонирали и превртали и стално долазили у претраге и све новце нам однели и тако, 10.10. негде око пола десет прије подне дошла су двојица младића и прво су рекли мом супругу да нек се спреми, а ја сам изашла онда из кухиње на веранду и питам куда ће. Каже овај један дечко каже «спремите се и ви, идете с нама». Питам куда, каже «На идентификацију», и изашли смо ван, закључали врата од веранде и чекао нас је цип пред кућом војнички, сјели смо у цип и одвезли, као на идентификацију нас одвезли. Па смо ишли испод подвожњака, па скренули лево у њиву и ја сам видјела тамо из даљњега да стоји тамо неки тамни ауто и један човјек у бјелом одјелу, једна рука била повезана. Кад смо стигли до тамо рекли су нам нек изађемо из ципа. Ми смо изашли а тај Зоран Вукшић показиво је куда да станемо. Ја и мој супруг

смо стали, а он виче само «још натраг, натраг, још назад» и ми смо још пар корака направили натраг, назад и ја погледам иза себе видим дубоки јарак али је празан био, значи нема никога за идентификацију и окренем се опет према њему и он пита мога супруга каже «Стари где ти је син», каже мој муж «Не знам», још једанпут «Стари где ти је син», мој муж опет каже «Не знам» и он испуца, пукне са пиштољом, и мој супруг се руши, а он је био срчани болесник и једанпут је пукнуло па још једанпут и како се руши, а ја сам се окретала да му помогнем, ја сам мислила да са ћорцима пуцају, да нас плаше само. И како сам се ја окренула да га дижем тако мени кроз врат прострели вруће прољети једанпут и само сам викнула «Јој», још једанпут пролети кроз раме и опет сам викнула «Јој» и више онда нисам знала ништа шта се после дешавало. Је ли могу мало воде попити?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, само полако.

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Не знам колико сам ја дуго тамо лежала у том каналу. Кад сам дошла к себи одмах ми пало на памет шта се десило али нисам смјела ни очи отворити да још нису ту па ће нас убити до краја. И пробам си онако руке су биле намештене на бутине и притиснем си ногу и осјећам ноге, тад мислим па морам се дигнут па макар ме убили, не могу ту остати, сва сам била мокра од крви, цурило из врата, из рамена и дигла сам се и видим супруг лежи поред мене, ја њему вичем «Адаме, Адаме», па га дрмам, па «Адаме, јеси ли жив», а он ништа, мили боже шта ћу сад радити и нити је дан био, па сам се почела пењати из канала па више назад него напред да видим да ли има још кога. И некако сам главу провирила и није било никога ни ципа, ни њих и ја поново се вратим у канал назад, па опет супруга «Па Адаме па шта да радим, па шта ћу сад» и онда ипак сам се сјетила и скинула сам штрикану јакну и мајицу и док сам дошла до поткошуље скинула и врат сам обавила са том бјелом поткошуљом да ми не цури по тијелу толико крв и изашла из тог канала, изула ципеле и трчала кроз кукурузњак и кроз репу на звук где сам чула одакле мотор аута где иду, па сам мислила реко ту негде мора бити цеста и док сам изашла сва сам преко шипражја ишла и сва изгребена и окрвављена и по ногама и онда сам срела једног човјека па питала сам га где је Бели Манастир, а он гледа у мене уплашено, па каже «Ту вам је» и показао је на коју страну да идем. И дошла сам до једне куће тамо је обнова па сам срела два човјека и питам реко хоћете ли ме одвести до Славице, ту жену сам познавала, која је радила тамо. Овај виче други каже «Ја каже не смијем сам, шта је тој жени» и та два човјека су ме одвели код те жене у канцеларију, а она кад ме видела каже «Господе Боже Анице, шта вам се десило», а ја кажем да нек ми сестру зове телефоном да дође и сестра је моја одмах долетела бициклом и тамо је био приватни ауто па су ме одвели у амбуланту, а ја нисам хтела јер бојала сам се јако, па каже морате у

амбуланту па сва сте крвава. И одвезли ме у амбуланту, тамо ме доктор прегледо, добила сам ињекцију то се сјећам и сјећам се да је рекао каже «Њу је неко скидо», а ја вјероватно како сам скинула мајицу па сам наопако обукла, па су по том претпостављали да ме неко скидо. И више ништа не знам. Онда је моја сестра после причала како су ме водили тамо на хирургију и тамо одмах су ме у болницу и са првом помоћи за Сомбор одвезли, то је била среда дан, ја сам тек у суботу мало онако дошла к себи јер онда ми је дошла сестра у посјету али само преко телефона сам ја некако могла написати, причати нисам могла јер сам била оперирана, имала сам шипку у врату и написала сам само толико да ли сте нашли шогора. Она ми телефоном одговорила каже «Је, ништа се не секирај, све је у реду, нашли смо све и ништа не брини, каже само чувај себе». И тако била сам двадесет дана у болници и сестра ме избавила из болнице и морала ме одвести у Мађарску и полицајци су тамо долазили и мало ме тјешили да не смем никуд ићи, да не смем се кретати, а тај Вукшић је слао људе да дођу по мене да ме изведу они из болнице јер сестра ме извадила уторком, а у сриједу су дошли да траже па су онда рекли тамо да сам извађена већ да сам отишла. Каже «ко је дошо по њу», каже «Па једна жена у црнини и одвела», и тако не знам више. Питајте шта Вас интересује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево сад ћемо постављати питања, прво ће Вам поставити тужилац, а онда остале странке у поступку. Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добар дан, ја сам заменик тужиоца за ратне злочине Небојша Марковић.

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Добар дан. Ана Барић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знам да сте Ви Ана. Кажите ми госпођо Барић тад кад сте били доведени на то место где је убијен Ваш супруг, кажете освртали сте се да видите и видели сте да никога нема у каналу, јесте Ви видели када је Вукшић извадио тај пиштољ, како Ви кажете или га је он већ држао у руци кад сте се Ви окренули?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Ја кад сам гледала у њега ја сам видела мали црни пиштољ у руци, само не знам која рука јер једна рука му је била повезана, сад не знам која, је ли лјева или десна. А и сад ми пред очима тај мали црни пиштољ.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми кад је он пуцао на Вашег мужа, ако сам ја добро схватио, Ви сте се окренули према мужу кад сте осетили те «стреле», кажете да су Вам пробиле врат једну па другу, одакле је то долазило? Је ли то сад било Вама са леђа или с преда?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Са стране. Не знам да ли Ви мене видите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Видим, видим. Видим Вас. Само то не чујемо сад што причате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Барић, морате да седнете крај микрофона, не чујемо Вас. Морате сести, биће лакше.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Видели смо али сад морате то да испричате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Барић, морате сести, морате то рећи како је ишло с које стране, не можемо то да унесемо у записник, реците.

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Са десне стране ми је био супруг и ја сам на десну страну се окренула да га дижем, а са леве стране ми је просвирио метак кроз врат и кроз раме, кроз раме и искидо ми ткиво на леђима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми како Ви знате да је он то урадио из пиштоља када је према Вама, кад сте то осетили?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Па ваљда није променио пиштољ за то вријеме док је у мужа пуцо и на мене пуцо. Пиштољ видила сам точно, и сад видим црни мали пиштољ у руци.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А јесте ли чули тај пуцањ кад у Вас пуца или сте осетили то само?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Чула сам пуцањ. Да?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате зашто Вас питам, зато што из те болнице где сте били имамо лекарски извештај где каже да су Вама повреде нанете ножем, па због тога Вас питам?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Е у том је ствар што ја сам се бојала и нисам смјела рећи и кад су ми дошли још сам била ваљда у полу коми и доктори само се сјећам да су у бјелим мантилима па су ме испитивали па сам ја рекла «хм, хм», нисам могла причати рекла сам «хм, хм», они су то схватили ваљда да сам ја рекла да су ме боли, «хм, хм», само сам тако показала јер нисам могла причати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми тог Зорана Вукшића јесте ли знали од раније?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Како да не, па поштар био, носио нам мировину и мени и супругу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми јесте ли га виђали и кад су отпочеле ове борбе пре него што сте га тог дана срели, јесте ли га виђали раније у Белом Манастиру?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: ја га нисам виђала јер ми нисмо се баш смјели кретати по граду, ја сам само ишла ваљда сто метара ако има до трговине по мљеко и по крух и то ми је био сав излаз, и што сам ишла у Мађарску.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, а кажите ми, је ли можете сад мало боље да ми опишете њега тад кад сте га видели у тој прилици како је изгледао, како је то у белом био обучен и како је изгледао?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Па свјетло одело, дугачку жуту брату је имао, дугачку жуту косу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико дуга?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Па брада му била доведе, до пола прса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До пола прса, је ли тако?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Колико памтим, мислим. Знам да је био сав зарастао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли видели где је пре тога држао тај пиштољ? Је ли га раније држао кад сте стигли у руци или је имао негде заденут евентуално да сте видели или неку футролу, да ли сте било шта запазили у вези са тим?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Па вјероватно да је држао, јер ми смо били опсједнути с тим да ће нам показати идентификацију да ће нам наше, два сина имамо, да ће нам које наше дјете показати, па смо се ми с тим вјероватно и мој покојни муж с тим био опсједнут, а и ја исто, али то знам точно кад је пуцао да је црни мали пиштољ имао у руци, то и сад гледам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми, кажете да сте били у болници, да сте отишли у уторак, а да је у среду да су долазили полицајци које је Вукшић послао да Вас траже да Вас пронађу.

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Не, не, полицајци, него он је своје људе слао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А људе. А како сте то сазнали, ко Вам је то испричао?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: То је испричала једна госпођа што је легла на мој кревет, а та госпођа је из Луча, сад не знам колико Вам је познато, Луч је исто у Барањи и она случајно дошла исто тај дан кад сам ја одлазила и она је дошла на мој кревет легла и после су и њу кад је била оперирана, неки тумор имала за оперирати, и њу су протјерали па је дошла мене пронаћи у Загребу где сам била код сина да ми исприча да какве је шокове она доживљавала каже, долазили су јој непознати људи каже па су питали да шта је њој, она каже па ето оперирају каже тумор на челу, па каже, а шта тумор, није вама ништа друго, каже па није. Каже они су као мене тражили, каже то су Вас Анице тражили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: И кад је била оперирана тај дан она силазила са лифтом и двојица су била у лифту и каже питају њу, каже «па шта је, јесте оперирани», каже па видите сад идем са операције, каже још сам крвава и каже онда један другог су окомоли, каже «па ја сам ти реко да није то та». Значи да су, специјално ме жена у Загребу пронашла, тражила да ме нађе да ми то исприча, каже ја ноћима нисам спавала, каже од страха.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, ја немам питања више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите браниоци.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Адвокат Ивана Томовић, бранилац Зорана Вукшића. Госпођо Ана, Ви сте у својој изјави пред овим судом изјавили

да је војска више пута долазила и вршила претрес код Вас кући, да ли су они тада нешто пронашли?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Код нас?

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да.

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Ништа.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми.

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Ништа, осим новаца што су однели и ствари које су им се свиђале, ништа друго.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми колико пута су они долазили у претрес код Вас?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Па три пута сигурно, три пута сигурно, јер једанпут сам ја са мојом сестром ишла у брдо и кад смо дошли кући цијела кућа била развршена и разбацано све, а мој супруг блјед, сједио је реко па шта је то, каже «ти си отишла у пола девет, они су дошли у пола десет и сад су отишли у четири сата», цијели дан су кућу претресали, а нису ништа нашли, па шта ће наћи кад није ништа било мислим од оружја ништа. Мој супруг је имао једну краћен карабин као трофеј, не знам се ја изразити, а то су однели први дан јер су први дан кад се Барања ослободила онда су на нашу кућу дошли са тенком па су тамо окретали цијев и онда су дошли баш из Армије људи па да однесу оружје, ма какво оружје. Онда мој супруг је изнео каже то је мој трофеј, скраћена нека пушкица, карабин, шта ли, не знам ни како се, то су одмах однели и друго ништа, ништа, никаквог оружја нисмо имали.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: А да ли сте препознали неког међу тим људима који су вршили претрес, да ли сте познавали некога?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Не, не. Нисам, то су били младићи не знам од које куда, 22-23 године.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми, рекли сте више пута су долазили у претрес, да ли сте тражили помоћ од некога, да ли сте се обраћали полицији или некоме да вас заштите?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Јесам.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Јесте ли питали зашто они долазе код вас?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Јој, па како смо ми смјели госпођо или господична, тражит нека своја права, ни случајно. Још сусједа Црногорка па каже «Анице, каже, па јесу ли имали налог за претрес», реко јесу, имали су пушку налог, то су имали налог, никакав налог, ништа. Све разбацали и оно мало новаца што смо имали однели и остали смо и без новаца и без ичега.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: А реците ми где су били Ваши синови за то време?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Један је био у Мађарској са обитељи, са женом и са дјететом, а други је био у Загребу.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Јесу ли они живели заједно са Вама у Вашој кући?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Да, ми смо заједно сви живели и снаја и унучица и синови, овај млађи још није тада био ожењен, он је био 21 годину, млађи син.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: А чиме су се бавили синови?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Старији син је радио у Штампарии, а млађи син је кафић себи отворио.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: А где се налазио тај кафић?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: У склопу куће.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми тог дана када сте кренули у том ципу, који сте данас рекли да је био војни цип, да ли су ти младићи нешто причали у ауту?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Јесу, причали су како су ту ноћ били у Змајевцу, како су се провађали, какве су добре Мађарице, то су пред нама причали.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: А да ли сте их питали куда вас воде и зашто су вас повели?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Само кад су рекли да се муж и ја спремимо, онда сам ја питала куда, онда су рекли «на идентификацију», а онда је нама било вјероватно и мом супругу доста јер смо мислили да ће нам којег нашег сина приказати на идентификацији. А даље више ништа причали нисмо, како смем причати и питати нешто. Они су само шале збијали и причали какве су је ли, и какве су Мађарице биле и тако су пред нама причали. Та возња је трајало можда једно двадесетак минута.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми када сте изашли из тог ципа, када сте приметили тај канал? Колико сте били удаљени од тог канала?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Па од тог канала можда једно два метра, два и по, јер нам је Вукшић говорио да нек идемо, ми смо већ се окренули према њему лицима, а канал је иза нас био и онда је он нама говорио «још назад, још назад», онда сам ја погледала па куда ћу, па пашћу у канал, а то су они вјероватно због тога да више не морају ништа само нас побију и одмах да падамо у канал. Међутим ипак су нас морали намештати јер ја кад сам отворила очи онда сам точно супругу у лице гледала.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми.

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Онда сигурно су нас послагали једно поред другога да нисмо баш онако пали како су они мислили.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми, изјавили сте да познајете Зорана Вукшића, да ли сте га питали шта се дешава, зашто сте овде, да ли сте нешто тражили или питали њега?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Па како би смјели питати њега ишта, па он је био познат по садистичком понашању, па не би смјели њега ништа питати. Кажем да само два пута је супруга питао «Стари где ти је син», никакав разговор, ништа, а ја нисам вјеровала да су то прави меци, ја сам мислила да су ћорци да нас плаше, ја нисам могла замислити јер нисам могла схватити разлог због чега нас, да нас тако звјерски и гледати у лице и пуцати, нема разлога.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми госпођо Барић која је њему рука била завијена у завој како сте рекли?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Не знам да ли је лјева или десна, једна је била повезана око врата.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: А којом руком је пуцао ако сте већ видели био је окренут вама према, лицем у лице? Која рука?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Не. Нисам запамтила, нисам то запамтила, само сам пиштољ запамтила, која рука нисам запамтила.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми, изјавили сте у изјави пред овим судом да Зоран Вукшић није имао, тврдили сте заправо, да није имао нож, да ли остајете при тој изјави?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Остајем при изјави да смо убијени са пиштољем, јер тако је било, никако другачије. А то што сам ја показивала, то је вероватно претпоставили да сам убодена, а уствари, ја сам дошла код те госпође Славице, ондв сам ја и рекла да сам избодена. Нисам смела рећи, у оној паници нисам знала шта да кажем, да ли је боље да кажем да сам упуцана или избодена, а види се метак када је пролетио кроз врат и кроз раме и искидало месо на леђима.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Госпођо Ана,реците ми, Ви сте и данас, а и пред судом, пред истражним судијом изјавили да је вероватно Жути послао те људе, да Вас траже у болници. Реците ми, на основу чега сте Ви, на основу чега тако нешто тврдите?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: На основу тога да не би остала жива, да би ме извукли и убили би ме да нема живог сведока.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Али, зашто мислите да је он, на основу чега Ви тврдите да је он то послао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она не тврди, онда мисли.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: А мисли, на основу чега?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вероватно, није рекла сигурно.

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: На основу тога тврдим да нас није докрајчио, желео је да се докрајчи, уствари мужа, али мене није ето.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Госпођо Барић, ја ћу Вам предочити изјаву коју је сведок Радослав Здјеларевић изјавио пред овим судом, да је рекао да је слао два оперативца у Дом здравља, да покушају сазнати ко су били они и тако даље, да Вам пружи помоћ. То је он изјавио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање само у вези.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Ја бих само волела да се Ви изјасните у вези тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су били оперативци. Да ли се сећате, да ли су били неки полицајци у Дому здравља Бели Манастир, јесу Вас нешто питали?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Мени је моја сестра рекла, каже, полицајац изашао, каже, па је био бесан, каже, ко Вам је она, каже, она је сестра моја, па каже, она само шути. Ја полицајца уопште нисам видела, ја вероватно сам већ била онда у коми. Ја уопште полицајца нисам видела, ни полицајца ни полицајце. Кажем, једино што се задње сећам, да је доктор што је рекао да је мене неко скидао и да је сестри говорио да ми да инекцију. Једино се тога сећам, друго ништа.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Да, госпођо Барић, али овде имамо изјаву да је он слао оперативце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет, па то ћемо питати господина Здјеларевића, нећемо питати њу за оно што она не зна, мислим, ово што, злостављамо сведока из питања, објаснила нам је, њена сестра је рекла да су били полицајци, она се тога не сећа, јасно је.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро. Када сте се Ви вратили у Бели Манастир?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Молим?

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Када сте се вратили у Бели Манастир?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: У Бели Манастир, 1999. године.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: А реците ми, док сте били одсутни, да ли сте се код комшија, пријатеља, рођака, распитали, шта се дешава са Вашом кућом, да ли неко тамо станује?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Нисмо, рекли су да четници су у кафићу, да тамо они раде, то смо чули, али нисмо се баш ни интересирали, јер знали смо да је све ту ноћ када су, мужа су нашли то вече, а мене за болницу, онда је сусједка сестру назвала телефоном и каже, «Илонка, камиона два стоје пред кућом и возе ствари и товари, из куће све». Каже Илонка, «А шта да ја радим?». Онда је она назвала тадашњи СУП, па јој се неко јавио, па је рекла, каже, од моје сестре камионом одвозају и шта да ја радим сад, да идем тамо да кажем да не носе. Ту ноћ оно што је вредело, то су одвезли, ту ноћ. Нисмо се никада ни интересирали пуно ни, сусједи после су причали како су палили се, мој супруг је био филателиста, марке годинама и годинама је скупљао, то су ваљда све попалили и све, све, ништа нису оставили, ништа, што им није требало, то су спалили.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: И ево госпођо Барић, ја ћу још само једно питање, да ли можете икако да се сетите, којом руком је пуцано у Вас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Понављамо исто питање, рекла је да не може.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекла је још на почетку.

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Не могу се сетити, претпостављам да му је десна рука слободна била, претпостављам, али не знам.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро, хвала.

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Не могу се сетити, само једна рука је била повезана око врата, то сам запамтила, а сада која је, не могу се сетити.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од браниоца, да ли неко има питања још? Изволите, окривљени.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Добар дан.

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Добар дан.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Вукшић Зоран, не знам да ли ме препознајете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не може да Вас види, још нису окренули камеру, само да се камера окрене. Да ли може камера? Ево, госпођо Барић, ево сада видите.

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли препознајете ово лице?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Не, ја имам и оперирано око, баш не видим, на лево не видим никако, а десно ми је оперирано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите, поставите питања.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Ја бих Вам поставио пар питања, па бих Вас замолио да ми одговорите, ако можете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поставите.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Рекли сте, концем осмог месеца дошао тенк пред кућу, дошла је и војска и правили су претрес. Да ли се сећате?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Да.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Да ли се сећате, колико је особа било, десет, петнаест, двадесет или колико?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Вани не знам колико је било, а унутра је дошао један као официр и он је са мојим супругом тамо разговарао, да ли су се они можда и познавали, ја не знам и онда је мој супруг отишао унутра по тај скраћени карабињер, донео и предао му. А вани, е сада сам се сетила, када сам изашла на улицу и уз нашу, наша кућа је доста дугачка, ваљда једно петоро, шесторо војника су чучали уз ограду и баш је један био овако тамнопути а ја питам, каже, ја питам, «шта је сада то?». А он каже, «па не знам». Они су мислили да је код нас складиште оружја, па сада ће те пушке и те бомбе и то, а све су живо прегледали и нису ништа, ваљда би, није било ничега, нису могли ни наћи ништа, када није било ништа.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Рекли сте после тога, у августу месецу, да су дошли неки непознати и испуцали кућу.

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Ти непознати су отишли у кафић и из кафића су пуцали и само су викали, «усташе, излазите, мајку вам,

ушаше излазите», а ја сам сама била у кући, а мој супруг је био позади, хранио је пилиће, живад. Ја сам стала на веранду, како су биле оне резе на вратима, одгрнула сам и викала сам, «а ко да изађе када нема никога, сам сам у кући, нема ко да изађе». И испуцали су кућу и кроз прозор и пуцали и са висине, све стакло што год је било, и сервиса и све је било, ваљда сам три, четири кабла изнела кроз стакла, што су попуцали, испуцали. И у кафићу су испуцали боце оне што су стајале украсне и тако је дошао од снаје отац, па он је мало тамо затворио прозор и тај излаз или врата мало заковао, али су то после опет отворили па су опет тамо носили и шврљали.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Рекли сте, у рујну месецу, значи у деветом месецу, да су у два, три наврата долазили и правили претрес по кући.

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Да, ја и сестра моја смо ишли у планину, то сам већ рекла, а када смо се вратили, када сам ја дошла кући, мој супруг је седео на столици сав блед и каже, «како си ти отишла, дошли су негде око пола десет, колико је било сати и сада су отишли после четири сата», цели таван су претресли, јер мој син и снаја што су подобивали поклоне, то је све било на тавану. То су све куће поотваране и повађене и пегле и усисивачи и сервиси, све је то било повадито, то још онда нису однели, него су само прегледавали, само су све куће поотваране, пун таван био свега, сервиса и стаклоће и усисивача и пегли и свега.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Значи, у неколико наврата када су долазили код Вас, значи више особа је долазило, никога од њих нисте препознали. Да ли је тачно?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Од ових дечки, нисам, нисам никога, једино сам Вукшића препознала, зато што њега ко не би знао по Белом Манастиру, када је поштар био, доносио нам лично и мој супруг је био у мировини и ја сам била у мировини, доносио нам мировине и једино њега.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Значи, Вукшића сте познавали само, је ли тако?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Да, ја нисам баш ни излазила никуда, била сам у мировини, моја релација је била планина и кућа моја и чувала сам унучицу, тако да се нисам ја кретала.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Пошто кажете да Вам је Вукшић носио мировину и пошту, да ли познајете Васић Миленка?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Кога?

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Васић Миленка? Он је био поштоноша и Вама носио пензије и мировину и пошту, колико се ја сећам, Васић Миленко.

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Миленко? Вероватно да га знам, сада да ли по презимену, али из виђења сам га сигурно знала.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Интересантно, он је десет до петнаест година Вама носио пензију, у Бешком насељу имао кућу и локал.

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Молим?

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Његова сестра у пошти радила, Јелица. Да ли се сада сећате?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Из виђења, ја, по презименима слабо познајем, али из виђења сигурно сам га знала, ипак је то двадесет година. Ја сада више не препознајем никога након двадесет година, а онда исто већ сам била од 1984. године у мировини, а слабо сам се кретала и лице сам заборавила.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Рекли сте данас да је Вукшић био са неким великим сивим аутом.

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Тамни ауто, не знам да ли је тамно-сива или да ли је тамно-плава, знам да је тамна боја била.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Добро, а он да је носио бело одело?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви разговарате са Вукшић Зораном, сада да Вам кажем, ако нисте чули, када се представио. Тренутно разговарате са Вукшићем, окривљеним Вукшић Зораном.

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да знате, не морате да говорите да је он, када Ви постављате питања. Изволите. Чули сте питање, да ли се сећате, какав је то био сиви ауто, сиво-бели ауто?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Није сиво-бели ауто, него тамна боја била, сада нисам ја запамтила која, тамно-сива, тамно-плава, тамно, не знам, само тамне боје било, колико сам ја запамтила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате које марке, да ли се разумете у возила?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Нисам, па не, нисам ја била тако близу аута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Оно је било далеко, па једно, педесет метара, ако не и више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте ово следеће питање, каже, био је у белом оделу. Да ли се сећате, како је то одело изгледало, да ли се сећате?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Светла, светла боја, да ли је то бела, или крем, или, каве боја, углавном светла боја је била.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Да ли је то било цивилно одело на њему, на мени?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Цивилно, цивилно, а ти шго су нас возили, један је био у тамно-плавом, као радничко одело, а један је био у маскирном оделу.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: И изјавили сте да сам ја пуцао и да сте гледали ме лично у очи док сам пуцао.

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Гледала сам, да, у Вас сам гледала, јер нисам веровала да ћете нас убијати, нисам могла то веровати, да човек може бити такав, хладнокрван.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још неких питања?

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Имам још.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Да ли Вам је познато презиме исто Барић као Ваше?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Не знам.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: У Белом Манастиру, да ли је био још неко од Барића?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Молим?

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Да ли се неко у Белом Манастиру још презивао Барић као Ви?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Има у Белом Манастиру Барића колико хоћете.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Да ли Вам је познато да су исто породица Барић, не знам да ли Вам је род, исто остала у Белом Манастиру цело време?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Не знам, не знам, само знам да ми нисмо остали.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Изјавили сте да сам ја имао дугу косу до рамена. Можете показати, колика је та дужина косе?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Па, овако, сав сте били зарасли у жуту боју, жуто, коврцаво.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Добро, за браду Вас нећу питати, то сте већ показали, отприлике. Овде сте изјавили, када сте били прошле године, у фебруару, да нисам крупан. Да ли сте чули моје питање? Изјавили сте да сам средње висине, да нисам крупан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је њена изјава. Само питање у вези тога.

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Шта ћу још памтити како сте, мени се онда чинило да сте, не знам ни ја, својих око тридесет година и онако ето, да нисте били дебео.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Ја бих Вас замолио, овде сте били рекли да сам, колико се сећам, да сам познато по садистичком понашању.

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Да, то сам чула, мислим, то се причало како се понашате.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Да ли је Вама познато, да сам ја из поште са мојим другарима, пријатељима, радницима поште, долазио до избијања рата самога, код Вашег сина свакодневно на кафу и пиће?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Не знам ја, нисам ишла у кафић, није ми познато, јер ја нисам, ја сам имала свог другог посла.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Толико, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Други окривљени, да ли имате питања? Не. Добро, госпођо Барић, ја ћу само нека питања. Када сте били у болници у Сомбору, да ли је долазио неко од полиције да се распита, да узме Вашу изјаву, из Белог Манастира?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Ако Вас то занима, код моје сестре прекопута је становао Миладин, он је радио у СУП-у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се звао?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Моја сестра је ишла к њему да га замоли, да ако нешто може учинити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се презива Миладин?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Не сећам се тачно како се презива Миладин, а ја сам радила са његовом супругом у Робној кући као трговац. И онда је он се подузео па ја претпостављам и тако је, да у Сомбору само полицајце неке, једног полицајца је замолио да дође к мени и ето да води рачуна о мени као ето чува. И њему сам причала, он је позвао амбуланту и онда сам ја њему то испричала све, шта се са нама десило и шта ми се десило и онда он још једанпут је долазио, али долазио је због тога што моја сестра је требала доћи по мене, међутим, ту су већ њу вијали у Белом Манстиру, већ није смела да остане ту, па је онда прешла у Сомбор, а ником није рекла, него је рекла да јој је муж настрадао у Немачкој и да иде за Немачку, а она је дошла у Сомбор и тамо је спавала и тамо је била и чекала да ме извади из болнице. Онда тај полицајац је дошао, сестра је чекала у рецепцији доле и онда тај полицајац је ушао унутра и питао, каже, «да ли ту има Јандровићка?», онда она каже, «ваљда је Андријевићка». И онда јој је пришао, каже, «јесте Ви сестра?», није ни рекао, сестра је пита, «пошто сте дошли?», па каже, «дошао сам да сестру извадим из болнице». Онда је тај полицајац и још један био у цивилу са њим, он нас је испратио из болнице и још сестра није ни смела ићи тамо до места где је она била, него до гробља нас одвезли и тамо нас истоварили и онда сестра мене вукла и водила тамо до куће. Још у ауту пита сестра, каже, «да ли Ви знате куда нас», бојала се и она, каже, «да ли Ви знате, куда нас требате возити?». Каже, «па Ви ћете нам рећи». Тако сирота није се ни сетила да каже куда да вози. Онда код гробља нас истоварили и онда смо се вратили и онда ти људи су нас превезли за Мађарску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам, том полицајцу, јесте Ви неком саопштили име Зорана Вукшића, јесте рекли сестри, коме сте рекли, ко је пуцао на Вашег мужа? Јесте то саопштили сестри?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сестри, јесте саопштили да је на Вас пуцао Зоран Вукшић?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Јесам, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овом полицајцу?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: И полицајцу сам причала, само не знам, већ не сећам се точно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А он је био из СУП-а Сомбор, је ли тако?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Да, нисам разумела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај полицајац, он је био из Сомбора?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Да, из Сомбора је био тај полицајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате како се зове?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Не, не знам име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате његове податке?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: То Милорад, то он ето са њим, ето замолио да не би.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Миладин или Милорад?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Милорад ваљда, Милорад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ваша сестра, како се зове?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Илона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Презива?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Јандријевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли она може да да исказ?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Па она тренутно је у Немачкој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у Немачкој?

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: А иначе ће доћи после Ускрса, јер сада је ишла тамо на генерални преглед код доктора, иначе је и она у мировини. Она би Вам то више знала испричати, него ја, ипак сам ја 78 година, ја сам све и заборавила већ. Оно главно не могу никада, ни на самртној постељи заборавити. Али сестра, оно што је проживљавала, њој је било горе него мени, јер њу су стално пратили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, тужиоче, допунска питања нема? Госпођо Барић, хвала Вам што сте сведочили.

Завршено сведочење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада ћемо се одјавити са Жупанијским судом у Осијеку. Хвала још једном и довиђења.

Сведок-оштећена АНА БАРИЋ: Довиђења, хвала Вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево овако, сутра имамо испитивање два сведока – Чичак Анђе и Пава Франића, 29.03.2011. године, у 9 часова и 30 минута.

Исто тако да вам саопштим, да су у међувремену, заказали да би се спремили, главне претресе и то за 04.05.2011. године у 9 часова и 30

минута, у судници исто број 4, исто видео-линком са Жупанијским судом у Осијеку. Тада ће бити саслушана Матилда Вранић, Горан Антић и Жељко Јонек и 05.05.2011. године, у 9 часова и 30 минута, исто судница 4, Стипо Бенак, Милан Грчић и Драган Штрбац, исто видео-линк ће бити.

Што се тиче сведока који данас није саслушан – Јасмина Плавшић, она је због својих обавеза, ако сам заборавио са саопштим, а мислим да јесам вам саопштио, она ће бити саслушана, тј. испитана 31.03.2011. године, то је четвртак.

Завршено у 11 часова и 13 минута.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Ако ћете ми дозволити да допуним своју изјаву од прошлог пута, био сам спречен и у немогућности да Вам дам одговоре на многа питања која ми је поставио господин Стригић, јер ми није било дозвољено и био сам ускраћен да дам одговоре, јер сваки пут када сам хтео да дам одговор на питање, био сам ометан и прекидан у својој одбрани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ћемо се онда договорити један дан када не буде саслушање сведока, заказаћемо дан да допуните своју одбрану и онда сви могу да поставе питање, и други имају право да поставе, нема проблема, договоримо се у вези тога.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Захваљујем.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА